

Xuân Mai là một “công chúa lể mề”. Trong “từ điển” của cô bé không hề có từ “lập tức” hay “nhanh chóng”. Làm bất cứ việc gì, cô bé cũng dềnh dềnh dàng dàng.





“Xuân Mai, mau dậy đi con!”
Chuông đồng hồ báo thức réo inh ỏi tới lần
thứ ba rồi mà Mai vẫn còn nằm trên giường,
lần chân mãi không dậy.



Ây da, chờ tới lúc Mai dậy thì không kịp rồi,
chắc chắn là đi học muộn.



“Xuân Mai, con ăn cơm đi!”
Trên bàn ăn, thức ăn nóng hổi đã được bày sẵn.